

Marin Perković

Zaštita civilizacijskih tekovina u Bolonjskom procesu i sociološki (socijalno-ekološki) kut gledanja

Sažetak

Izazovi bolonjskog procesa nisu samo – isključivo procesi promjena hrvatskog ustroja znanstvenog djelovanja - visokoškolskog obrazovanja i harmonizacije s europskim prostorom.

Sociologija i njen održivi razvoj u Bolonjskom procesu, nije tehnički aspekt sagledavanja posljedica promjena jer se one znaju i nisu sporne, već uloga – položaj, te mogućnost razvoja kritičkog mišljenja u odnosu na praksu kojom se dovodi u pitanje održanje postojećih civilizacijskih tekovina a kamoli daljnja spoznaja mjesta i uloge čovjeka u svemiru.

Smisao postojanja visokoškolskih ustanova i nastave posljedica je odnosa čovjeka i društva prema prirodi i sebi u najosnovnijem smislu ostvarenja svojih želja i vizija.

Budući su sve visokoškolske ustanove i stručnjaci zaposleni u njima određeni voljom poslodavca manje je važan odnos unutar struka i prema studentima u odnosu na predmet istraživanja i način mišljenja-proučavanja – odgajanja novih stručnjaka tj. in ultima linea održavanja postojećeg sustava sa promjenama koje mu odgovaraju.

Tematizirati cjelovitu sociologiju u makro relacijama sa svim konkretnim sociologijama i njihovim konkretnim odnosima i rezultatima u odnosu na iskustva drugih europskih zemalja znači podvesti se pod njihove kriterije (način mišljenja) i smjer (volju) kretanja.

Povijest zapadne civilizacije nam dovoljno govori o misaonim, voljnim i posljedičnim rezultatima, usaglašavati provincije sa Rimom tehničko je pitanje volje i organizacije ali pogledajmo u kojem stadiju svog razvitka smo svi mi i samo Rimsko carstvo.

Sociologija i njena povijest kao i povijest civilizacije u cjelini nam dovoljno govore o proteklom vremenu u kontekstu krize internacionaliziranog i globalno tretiranog čovječanstva a posebno sociologije sa pozicije socijalne ekologije te mogućnosti planeta i društva koje na njemu provodi svoju volju.